

РЕШЕНИЕ

№ 1940

гр. София, 04.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 80 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДИМИТЪР Г. ЦОНЧЕВ**

при участието на секретаря **ДЕСИСЛАВА ПЛ. КАРАГЪЗОВА**
като разгледа докладваното от **ДИМИТЪР Г. ЦОНЧЕВ** Гражданско дело № 20231110124000 по описа за 2023 година

Производството е по реда чл. 12 и сл. от ЗЗДН.

Образувано е по молба с правно основание чл. 8, т. 1 и т. 2 от ЗЗДН, подадена от С. И. С., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, Р П ап. 24, телефонен номер, с която търси защита от домашно насилие за себе и за малолетния си син П И. И., ЕГН ***** от И. Г. И., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Пирдоп, ул. „Паскал“ №36, за когото се твърди, че е неин бивш фактически съжител и баща на детето.

В молбата и уточняващата молба се сочи извършени спрямо тях актове на домашно физическо и психическо насилие, както следва:

На 11.04.2023г. в гр. София, в близост до ул. „Орел“ след 17.00 ч. докато молителката била извела детето П И. ответникът И. И. я пресрещнал, провокирал я с думите, че можел да идва когато си иска и с въпроса „Ти достъпа ли ми спираш?“. Тя го помолила да си върви, тъй като не се е обадил по телефон предварително и това за нея било емоционален и психически тормоз. Тръгнала обратно към жилището си, като междувременно ответникът се протягал към количката и отблъсквал ръцете на молителката, която с тях се опитвала да предпази детето от ответника, който изглеждал психически нестабилен. Последвал я до входа на блока и въпреки, че изрично му казала да не влиза, той избутал молителката и количката и насилствено влязъл.

На 12.04.2023г. молителката се намирала в двора на кооперацията на ул. „Орел“ с детето П И.. Към 17.20 ч. се появил отв. И., поискал да разходи малкия и с мръсни ръце се протегнал да вземе детето. Молителката му отказала да го вземе и разходи. Помолила го да седне до нея на пейката и да гледа детето без да го държи. Това изнервило ответника, той се изправил, избутал количката пред нея, за да си направи място, сграбчил детето докато е

в ръцете ѝ и започнал насилствено да го дърпа. Детето започнало да пищи, молителката се развикала да го пусне и се опитала да го спра с ръка. Ответникът хванал палеца на лявата ѝ ръка и го усукал, като до 09.05.2023 г. мястото е възпалено и я боли при най-малкото усилие. В този момент охраната на входа, ПР, чул писъците и се отзовал, с което конфликтът бил прекратен.

Ответникът оспорва фактическите твърдения, изложени в молбата, отрича да е осъществил акт на насилие.

В писмените защиты процесуалните представители на страните развиват подробни съображения с подкрепа на тезите си.

По допустимостта на молбата:

Молбата е подадена в срока по чл. 10, ал. 1 ЗЗДН. Ответникът е лице, с което молителката е била във фактическо съпружеско съжителство и баща на пострадалото лице, поради което съдът приема, че е подадена от лице, което има право да търси защита по реда на ЗЗДН, съгласно чл. 3, т. 2 и т. 4 ЗЗДН, срещу лице, което има право да отговаря по молбата. Налична е активна и пасивна легитимация на страните, с оглед на което молбата е допустима.

По основателността:

На първо място, нужно е изрично да се посочи, че доколкото молбата е постъпила в съда преди изменението на ЗЗДН с ДВ бр. 66 от 1.08.2023 г., то на основание § 30. от ПЗР към ЗЗДН приложим е редът преди изменението на закона.

След като обсъди събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира молбата за неоснователна.

Приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Не е спорно, че ответникът и молителката са били във фактическо съпружеско съжителство, от което е родено детето П И.. Отношенията им след раздялата са влошени, като в голяма степен това корени в разминаване относно вижданията им за упражняване на родителските права по отношение на детето.

На 11.04.2023г. в гр. София, в близост до ул. „Орел“ след 17.00 ч. молителката С. извела детето П И. на разходка. На мястото се появил отв. И. И.. Между двамата родители възникнал спор. Молителката се отправила към входа на кооперацията с детето, като била придружена от ответника. Затова, че ответникът я притеснява, тя подала сигнал в полицията, като на място бил изпратен полицейският служител Марин Тодоров. Пред него молителката казала, че ответникът я притеснява и спрямо нея и детето не е имало упражнено насилие. Полицейският служител оформил казаното в докладна записка, същото посочила и молителката С. в собственоръчно сведение, написано от нея същия ден.

На 12.04.2023г. молителката се намирала в двора на кооперацията, в която живее в гр. София, на ул. „Орел“ с детето П И.. Към 17.20 ч. там дошъл

отв. И.. Между родителите отново възникнал спор, тъй като ответникът искал да вземе детето и да го разходи, а молителката не му позволила да го пипа и му предложила само да го гледа. Ответникът направил опит да вземе детето, молителката не го пустила, започнала да говори на висок тон „Защо го дърпаш? Защо го дърпаш?“ и двамата родители започнали да се дърпат. Казаното от майката било възприето от свид. Павлин Рафаилов, който работел като портиер в кооперацията и се намирал в близост. Той се обърнал към двамата родители, видял, че били седнали много близо един до друг, майката била гушнала детето, а ответникът бил хванал с ръка ръката на детето, като последното не е плакало или пищяло, а реагирало с по-особен тон. Свидетелят казал на двамата родители „Абе, вие добре ли сте, как може да крещите пред детето и да се дърпате“, вследствие на което двамата родители преустановили спора си.

Горната фактическа обстановка съдът приема въз основа на докладна записка, изготвена от полицейския служител Мартин Тодоров, сведение от С. С. от 11.04.2023 г., показанията на свид. Павлин Рафаилов и заключението на СМЕ.

Изброените доказателствени източници са логични, непротиворечиви и единствени позволяват да бъдат формирани сигурни доказателствени изводи. Показанията на свид. Рафаилов са лишени от субективизъм, същият последователно и без логически противоречия пресъздава възприятията си. Той е лице, което не е в близки отношения с никоя от страните, т.е. може да се счита за незаинтересован от изхода на делото и предвид логичността и последователността на показанията му, те следва да бъдат кредитирани в цялост.

Останалите доказателствени източници страдат от множество противоречия, както вътрешни, така и при съпоставката им с други доказателствени източници. Поради това от тях е невъзможно да бъдат направени сигурни изводи, т.е. да бъде прието за несъмнено доказано, обективизираното в съответните доказателствени средства.

Съдът приема за недоказани твърденията за извършен акт на насилие от ответника на 11.04.2023 г., изразил се в психическо насилие чрез отправяне на израза „Ти достъпа ли ми спираш?“, както и физическо насилие – отблъскване на ръцете на молителката, избутване на нея и количката и насилствено влизане в кооперацията. Доказателствени източници, които да сочат сигурен извод за реализиране на тези деяния липсват. В собственоръчното сведение от 11.04.2023 г. молителката С. е направила признание, че физическо насилие спрямо нея и детето на 11.04.2023 г., същото е заявила и пред полицейския служител, видно от изготвената от него докладна записка. Подобен акт на насилие не е описан и в декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН. По същество сведението на молителката С. представлява частен документ. Съгласно чл. 180 ГПК, така съставеният частен документ удостоверява единствено, че изявлението, явяващо се в полза на издателя, е направено от подписалото го лице - удостоверителното изявление в частния свидетелстващ документ се ползва с доказателствена сила само когато удостоверява неизгодни за

издателя си факт (Решение № 57 от 29.04.2013 г. на ВКС по гр. д. № 354/2012 г., IV г. о., ГК, Решение № 179 от 12.01.2016 г. на ВКС по т. д. № 353/2014 г., II т. о., ТК, Решение № 422 от 22.06.2010 г. на ВКС по гр. д. № 918/2009 г., IV г. о., ГК). Случаят е точно такъв и със сведението молителката прави признание за неизгоден за себе си факт, че спрямо нея и детето не е осъществен акт на насилие. В светлината на изложената съдебна практика не може да бъде кредитирано твърдяното от молителката С. в сведението, изготвено от на 19.04.23 г., в което в противоречие със сведението от 11.04.2023 г. и заявеното на същата дата пред полицейския служител, излага, че спрямо нея е бил извършен акт на физическо насилие, както и е описано поведение, което тя квалифицира като психическо и емоционално насилие. Този частен документ удостоверява изгодни за издателя си факти и не се ползва с доказателствена сила, като преценен в светлината на обяснението от 11.04.2023 г. и докладната записка от 11.04.23 г., сочи, че не може да се кредитира, тъй като е нелогично, ако действително е имало подобно поведение от ответника, това да не бъде заявено още на 11.04.2023 г. пред полицейския служител и писмено, а едва 8 дни по-късно.

Не следва да се кредитират и показанията на свид. Наталия Попова в частта относно инцидента на 11.04.2023 г. Не само, защото е заинтересована от изхода на делото, тъй като е майка на молителката, а поради това, че показанията ѝ противоречат на обяснението на С. С. от 11.04.2023 г. и докладната записка от същата дата, различават се от начина, по който молителката твърди, че е осъществено деянието, както и на други доказателства. Така свидетелката твърди, че е видяла ответникът да бутне дъщеря ѝ, макар последната да не е посочила подобно обстоятелство пред полицейския служител и в обяснението си от 11.04.23 г. и изрично да е посочила, че не е имало насилие спрямо нея и детето. От друга страна самата молителка в инициращите документи и в сведение от 19.04.23 г. твърди, че е била бутната от ответника при входа, а свидетелката Попова твърди, че пред входа има козирка и там не е могла да възприеме случилото се. Всички тези констатиранни противоречия не дават основание показанията ѝ да бъдат кредитирани за достоверни.

Недоказано е и поведението на ответника във вида, описан в инициращата и уточнителната молба за деянието реализирано на 12.04.2023 г. Относно случилото се на тази дата съдът кредитира в цялост показанията на свид. Рафаилов. От тях категорично се доказва спор между родителите, че бащата искал да вземе детето, майката не му го давала, наличие на дърпане, но и че детето не е плакало, пищяло, а реагирало с по-особен тон. Свидетелят излага също, че двамата родители били седнали един до друг и след намесата му веднага преустановили спора. Следователно не се доказва твърдяното в молбата пищене на детето, сграбчване от ответника и дърпане на детето, заставането му пред майката и детето, избутване на количката. Прави впечатление, че липсва твърдение за подобни обстоятелства дори в декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН. При това положение и доколкото се касае до твърдение за изгодни за издателя факти, не може да бъде кредитирано изложеното в собственоръчното обяснение на С. С. от 19.04.2023 г. за

развитието на конфликта на 12.04.2023 г., тъй като е категорично оборено от изброените по-горе доказателства.

Не се доказва при условията на пълно и главно доказване, че при спора на 12.04.2023 г. ответникът е усукал палеца на лявата ръка на молителката, вследствие на което мястото било възпалено и я боляло. Медицински доказателства за подобна травма липсват. Молителката не доказва да е посетила лечебно заведение във връзка с тази травма или да е провеждала каквото и да е лечение, макар да излага твърдения в обратния смисъл. Подобна травма не е документирана от медицински специалист. По делото е представен единствено амбулаторен лист от 09.06.2023 г., т.е. издаден приблизително 2 месеца след деянието, в анамнезата към който от молителката са изложени твърдения за подобно нараняване. В обективното състояние обаче подобно увреждане не е констатирано, с което може да се приеме, че са оборени твърденията за подобна травма. Особено показателни в този смисъл са заключението на КСМЕ и изложеното при изслушването на вещите лица, че констатираната в амбулаторния лист диагноза de Quervain представлява хронично заболяване, което няма нищо общо с твърдяното усукване на палеца. Последното би могло да доведе до обостряне на хроничното заболяване, но подобни медицински документи, за такава връзка между двете, липсват. Липсва локален статус на самите стави, въз основа на който да се съди за наличие на твърдяното увреждане на палеца, двете заболявания са с различна локация, като на база на документите може да се каже, че е налице хронично заболяване, но не и травма на палеца. Съдът кредитира заключението на КСМЕ, тъй като е обективно, безпристрастно и компетентно изготвено. Заключението на КСМЕ, установеното обективно състояние в представения от молителката амбулаторен лист, категорично оборват твърденията в декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, че тя никога не е страдала от професионално заболяване, а от там и в достоверността на посоченото усукване на палеца. Напротив КСМЕ и амбулаторния лист сочат наличие на хронично заболяване de Quervain, а изложеното в декларацията, че чак в края на октомври 2023 г. е върната нормалната подвижност на палеца е опровергано от амбулаторния лист, в който медицинският специалист през месец юни 2023 г. е констатирал запазен активен и пасивен обем на движенията в ставите на лявата ръка. Предвид изложеното съдът намира, че е внесено съмнение в достоверността на декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН и същата не може да бъде кредитирана относно твърдяното усукване на палеца. Подобно обстоятелство не е било възприето на свид. Рафаилов, който е станал очевиден на част от спора. Липсват медицински документи за подобна травма, липсват медицински документи за проведено лечение на същата, макар да се твърди подобно. Наличен е документ за лечение на хронично заболяване, което обаче не се доказва да е в причинно-следствена връзка с увреждането. Нещо повече, лишено е от всякаква нормална житейска и процесуална логика, ако действително е имало такова увреждане на молителката, след като тя е подала сигнал в МВР във връзка с това телесно увреждане, който е бил проверен с оглед наличие на данни за престъпление от общ характер, инициирала е и производство по ЗЗДН и последиците от

травмата обективно са били налице в период от най-малко 6 месеца, като дори е била лекувана от тази травма, да не разполага с никакви медицински документи за наличието на такава травма, както и за проведеното лечение.

Показанията на свид. Попова за наличието на подобно увреждане не могат да се кредитират, както поради противоречията посочено по-горе и заинтересоваността ѝ от изхода на делото, така и защото тя не е очевиден на случилото се, показанията ѝ имат произведен характер и не могат да заменят наличните първични доказателства, каквито са показанията на свид. Рафаилов, амбулаторния лист и събраните чрез КСМЕ.

Показанията на свидетелите Генов и Коленцов не установяват нищо значимо за изхода на производството.

Не могат да се градят доказателствени изводи върху собственоръчните обяснения на ответника И., в които най-общо отрича да е реализирал процесните деяния, тъй като са изхождащ от него частен документ, в който излага извънпроцесуално твърдение на изгодни за него факти.

Предвид изложеното молбата следва да бъде оставена без уважение. Производството по ЗЗДН е силно рестриктивно и с него съдът дава защита в случаи, при които е налице реална опасност от вече извършено или предстоящо домашно насилие. Това производство потенциално може да доведе до силно ограничаване правата и законните интереси на страните, поради което съдът следва да подхожда изключително внимателно при преценка на твърденията и на събраните доказателства. Процесът обаче не следва да се използва за разрешаване на междуличностни конфликти. Изложеното по-горе дава основание на съда да санкционира молителката с тежестта на доказване в производството и да остави молбата без уважение, като неоснователна, и да откаже издаването на заповед за съдебна защита. Твърдените актове на домашно насилие останаха недоказани в производството при условията на пълно и главно доказване.

Доказаното поведение на ответника не може да бъде субсумирано под нормата на чл. 2 ЗЗДН, тъй като не осъществява признаците на домашно насилие. Следва да се припомни, че не всеки междуличностен спор между лицата, посочено в чл. 3 от ЗЗДН може да се квалифицира като акт на домашно насилие. Необходим е интензитет на конфликта, който излиза извън житейски приемливото и допустимо поведение на ответника. В настоящия правен спор това не е осъществено. Налице е спора между родители относно начин на упражняване на родителски права, преди да е налице съдебна санкция за това. Липсват безспорни доказателства в какво точно се е изразило твърдяното от молителката притеснение на на 11.04.2023 г. Дори да се приеме, че това е описаната в молбата поява на ответника в близост до жилището ѝ, за да види детето си, то това не представлява акт на психическо насилие без значение как се възприема от нея. Следва да се напомни, че съгласно чл. 122, ал. 2 СК двамата родители имат равни права при отглеждане на детето. С оглед на това, преди да е налице съдебен акт няма законово основание молителката да отказва възможност контакти между бащата и детето, същевременно не се твърди и доказва поведението му да е било

насочено към нещо различно от реализиране на родителските му права. Не се доказва и физическо насилие от ответника, тъй като самата молителка изрично е признала това извънпроцесуално.

Колкото до спора между двамата родители на 12.04.2023 г., то същият не разкрива признаците на физическо, психическо или емоционално насилие. Безспорно доказано е сдърпване между двете страни. Същото е с нисък интензитет, станало е за много кратко време, бързо е преустановен целият спор, като следва отново да се отчете, че генезисът му е във възможността ответникът да пипне и вземе сина си, гарантирана от чл. 122, ал. 2 СК, която молителката е отрекла, забранявайки му да докосва детето, както и активното поведение в дърпането и на двете страни в спора.

По разноските:

На основание чл. 11, ал. 3 (ред. ДВ, бр. 102 от 2009 г.) от ЗЗДН дължимата държавна такса по делото следва да се възложи в тежест на молителката С., която съгласно чл. 3 от Тарифата е в размер на 25 лева.

На основание чл. 11, ал. 3 ЗЗДН разноските, сторени от ответника в размер на 1700 лв. (1200 лв. адвокатско възнаграждение и 500 лв. депозит за изготвяне на КСМЕ), следва да бъдат възложени на молителя С..

Водим от горното съдът на основание чл. 15, ал. 1 ЗЗДН

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба с правно основание чл. 8, т. 1 и т. 2 от ЗЗДН, подадена от С. И. С., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, Р П ап. 24, телефонен номер, за защита от домашно насилие за себе и за малолетния си син П И. И., ЕГН ***** от И. Г. И., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Пирдоп, ул. „Паскал“ №36.

ОСЪЖДА С. И. С., ЕГН *** ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на Софийския районен съд държавна такса в размер на **25 лв.** на основание чл. 11, ал. 3 (ред. ДВ, бр. 102 от 2009 г.) ЗЗДН.

ОСЪЖДА С. И. С., ЕГН *** ДА ЗАПЛАТИ** на И. Г. И., ЕГН ***** сумата от **1700 лв.** – разноски в производството на основание чл. 11, ал. 3 (ред. ДВ, бр. 102 от 2009 г.) ЗЗДН.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в **7-дневен срок** от връчването му на страните, като издадената заповед подлежи на незабавно изпълнение на основание чл. 20 ЗЗДН.

Препис от настоящото решение да се изпрати на РУ на МВР по местоживее на нарушителя за сведение.

След влизане в сила на решението делото да се докладва за служебно издаване на изпълнителен лист.

Съдия при Софийски районен съд: _____